

ZA TEBOU ZA 80 DNÍ

*Poznat svět i sebe,
získat práci...
a nezamilovat se.*

KC

DYER

Cesta kolem světa ve stylu Philease Fogga ve 21. století? Pro mladou Newyorčanku Romy je to jediná šance, jak vydělat peníze na záchranu strýcova malého knihkupectví. Když se ale ukáže, že jejím soupeřem v netradičním závodě je synovec hamižného domácího, kvůli kterému se Romy do celého dobrodružství pouští, vše se rázem komplikuje.

„Dyer nabízí touto knihou čtenářům možnost zúčastnit se cesty okolo světa, která je zábavná a zároveň obohacující. Čtenáři mohou sledovat, jak Romy objevuje nejen nové obzory, ale také samu sebe.“

- Library Journal

„Kniha pro každého, kdo kdy toužil procestovat svět a hledat dobrodružství, lásku, bezpečí, nebezpečí, záhady - anebo sám sebe.“

- Diana Gabaldon,
autorka série *Cizinka*

kc dyer

Cesta za tebou za osmdesát dní

kc dyer

CESTA
ZA TEBOU
ZA OSMDESÁT
DNÍ

Přeložila Lucie Rudová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou dílem autorčiny fantazie a jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, obchodními institucemi, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Copyright © 2020 by kc dyer

Published by Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, USA

Translation © Lucie Rudová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-547-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-546-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-136-6 (print)

*Pro M & J,
kvůli kterým jsem
pozadu vlezla do díry pod zem.
Nikdy jsem toho nelitovala.*

kapitola první

FOTO: Knihkupectví

IG: Romy_K [NYC, 14. března]

#Dvestarekralovny #Vyloha #Necekanyproblem

13 ❤️

Už to skoro mám.

Dopíšu posledních pár písmen nadpisu, kliknu na tlačítko Nahrát a zavřu aplikaci. Podívám se na hodinky a vidím, že mám zpoždění. Jen pár minut. Naposledy jsem Instagram aktualizovala před týdnem. Už to nešlo odkládat.

Dnešní ráno je dlouhé. Vstala jsem před šestou a lopotím se s Instagramem a Facebookem knihkupectví. Knihkupectví a čajovna U Dvou starých královen sídlily na téhle neatraktivní adrese v East Village už dlouho předtím, než jsem se narodila. Vlastně ještě před narozením mých strýčků, i když tehdy se to tu jmenovalo jinak. Mám pocit, že to bylo Bagshawovo knihkupectví. Strýček Merv má asi někde schovanou fotku a měla bych se ji pokusit najít. Možná by to působilo hezky v protikladu k té fotce, kterou jsem vložila na Instagram dneska ráno. Ale teď se tím zabývat nebudu. Už tak jdu pozdě.

Naštěstí to do práce nemám daleko. Bydlím v garsonce jen tři patra nad obchodem. Jsem tam už dva roky, od té doby, co se vypařil předchozí nájemník. Byl to profesio-

nální klaun – opravdu – a nechal tam po sobě ohromné hromady prasklých balónků a konfet.

Tedy aspoň doufám, že to byly balónky. Opakovala jsem si to celou dobu, když jsem je uklízela z podlahy a ze skříňky. A z odpadu ve sprše.

Každopádně, dneska ráno jsem se ponořila do vkládání nových úlovků antikvariátu na náš #Bookstagram a zapomněla na čas. Vždycky se snažím, abychom knihy prezentovali co nejlépe, nafotím tučt možností a pak zužuji výběr na ty, které se mi líbí nejvíc. Nejdřív je vkládám na Instagram, odkud se automaticky přesouvají na Facebook. Potom je zvlášť dávám na Twitter a Snapchat, aby se tam ukázala celá fotka, nejen odkaz. Tohle zabere spoustu času, ale webové stránky knihkupectví díky tomu navštěvuje víc lidí – a důsledkem je větší počet zákazníků. Aspoň se o tom stále pokouším samu sebe přesvědčit. A Merva také.

Začala jsem tu pracovat hned po vysoké. Slibovala jsem strýčkovi, že nám účty na sociálních sítích pomůžou rozšířit zákaznickou základnu. Brblal, že fotky tam ani jinde žádnou knihu neprodají, ale já vím, že ano.

Ale dneska ráno mám kvůli tomu zpoždění.

Snažím se, aby mi podpatky klapaly co nejtíšeji, a spěchám dolů po zadním schodišti. Vede do uličky za domem, ale také k zadnímu vchodu do obchodu, který je vždycky zamčený. Když jdu tudy, nevyhnu se sice zápachu z popelnice zaparkované poblíž, zároveň ale možná uniknu přísnému pohledu Tommyho, strýčkova partnera, který si mě vždycky rád vychutná, když jdu pozdě.

Tiše vklouznu do kanceláře. Teplá vůně z Tommyho starého kávovaru je silnější než pach popelnice a – bonus! – nikdo tu není. Ihned se vrhnu na nedokončenou práci ze včerejška: Probírám hromadu knih, které nám věnoval jeden starý příznivec.

Tohle se U Dvou starých královen stává často – někdo zemře, jeho děti nebo vnoučata nechtou, tak prostě ne-

chají všechny rodinné knihy na schodech před antikvariátem. Většina toho, co se sem takhle dostane, je nepoužitelná. Polička paperbacků Jacqueline Suzannové s barevnými přebaly ze sedmdesátých let je už totiž úplně plná, víte? Jako zaměstnanci na nejnižším patře pyramidy našeho antikvariátu mi připadla povinnost přebrat ten brak a donést cokoliv, co vypadá aspoň trochu lákavě, strýčku Mervovi, který učiní finální rozhodnutí.

Když konečně projdu celou hromadu, jsem na sebe docela pyšná. Dotáhla jsem do konce příspěvky na sociálních sítích a sepsala jsem si do zápisníku plán na celý týden. To všechno jsem zvládla, aniž by si Tommy všiml, že jsem přišla pozdě. Celý pracovní den je sice přede mnou, ale na večer mám plán. Těším se na obrovskou mísu vietnamské polévky pho a DVD *Černého pantera*, které jsem našla v hromadě komiksů s Killmongerem nahoře bez, které nám někdo nechal u vchodu.

Ať mi nikdo neříká, že neumím žít.

Znovu si otevřu zápisník a odškrtnu si, co jsem už dnes ráno vyřídila. Pak knihy pečlivě srovnám od největší po nejmenší a chystám se tu hromádku odnést strýčkovi. S plnou náručí couvám lítačkami, které vedou do obchodu.

Tady bych měla trochu popsát, co znamená pracovat pro knihkupectví U Dvou starých královen. Když nahlédnete dovnitř dveřmi nebo výlohou, vypadá to tu jako v obyčejném obchodě. Překlad nade dveřmi zdobí krásný vývěsní štít ze dřeva znázorňující královnu Viktorii, která našťavaně zírá na královnu Alžbětu, jež se ohlíží za sebe s pohodovým výrazem ve tváři. Obchod je na rohu ulice na dohled od Tompkins Square, což je víceméně centrum East Village v New York City. Jsme dost daleko od turistických tras, takže tu není moc rušno, ale nejsme dost blízko k Soho nebo Greenwich Village, abychom byli dostatečně in. Výloha se díky Tommymu, partnerovi mého strýce, pravidelně podle sezóny obmě-

ňuje. Někdy, pokud má Tommy kreativní období, třeba i po měsíci. V rohu si můžete všimnout malého čajového baru; máme jen sypaný čaj, vážení. A pak je tu klasický prodejní pult, ten skoro celý zabírá staromódní pokladna se zatuhlými tlačítky. Když u ní pracuju, vždycky mě potom bolí prsty.

Pokladna zacinká veselé *cink-cililink* pokaždé, když něco prodám.

Na všechno dohlíží Tommyho kočka, elegantní distingovaná zelenooká čiča, které říkáme Rhianna. Zní to jako hodně nezávislý obchůdek, že? Ale popravdě řečeno, knihkupectví U Dvou starých královen je výjimečné hlavně v tom, jaký tu máme systém. Víte, jak se ve většině knihoven dávají knihy do polic? *Hele, jdu se podívat tamhle do toho regálu na jednu knížku o paleontologii.*

Když se u nás mluví o regálech, myslí se tím komínky. Komínky knih se tyčí na všech policích a na každíčkém volném místě v obchodě. Občas se přestanou tyčit – většinou za to může Rhianna – a sesunou se k zemi. Když se to stane, zastaví se veškeré dění v obchodě a všichni společně komínek znovu postavíme. Pokud je pod hromadou knih zasypaný zákazník, samozřejmě se snažíme jednat co nejrychleji.

Je tu chaos, se kterým už odedávna bojuju. Už jsem tu strávila spoustu času. Opravdu SPOUSTU času. Marně se snažím strýčka Merva a jeho staré zvyky přeorganizovat. Kdykoliv udělám nějaký pokrok – třeba objevím nový program na registraci přijatých knih nebo inventurní systém založený na něčem sofistikovanějším než na abecedě, vždycky se dřív nebo později vrátíme do starých kolejí.

Ale i tak.

Je tu vždycky teplo. Všichni jsou vítáni. Jsou tu cítit staré knihy, čaj a těžká vůně tisíců příběhů uvězněných pod obálkami svazků.

A kočka.

Právě teď ční hned u vchodu tucet sloupů z knih; spirály nových přírůstků se vinou od podlahy až ke stropu. Pracuju na tom už několik týdnů a zatím se mi podařilo srovnat jen tři z nich od největší po nejmenší. Jde mi to hrozně pomalu, protože se mezitím musím zabývat tříděním darovaných starých knih.

Protáhnu se kolem sloupku rodinných biblí, který mi sahá až do pasu – nedávno bylo v naší čtvrti několik pohřbů –, a když se otočím k pultu, málem narazím do dvou mužů, kteří tam postávají se strýčkem Mervem.

Jak už bylo řečeno, naše knihkupectví je v tiché ulici. Chodí k nám hlavně stálí zákazníci a jen občas sem zabloudí nějaký turista. Od té doby, co se z domu naproti odstěhoval Starbucks, zákazníků trochu přibýlo, ale nikdy tu není nacpáno. Málokdy máme v obchodě dva lidi zároveň, tedy pokud nejsou Vánoce nebo se v některém z místních čtenářských klubů nepořádá setkání čtenářů Jane Austenové.

Když se doškobrtám k pultu, výraz na Mervově obličejí mě překvapí ještě víc než přítomnost těch dvou mužů. Merv, můj homosexuální strýc, dospěl v sedmdesátých letech. Přežil násilné protesty, krizi spojenou s AIDS i Tommyho výstupy, když při prostírání stolu zapomenu, že vidličky mají ležet vlevo.

V jeho životě vládne étos „žij a nech žít“, čímž se například vysvětluje zmíněný chaos v knihkupectví. Jen tak něco ho nerozhodí.

Takže výraz v jeho obličejí teď znamená, že se něco děje – a není to dobré.

Zastavím, bradou přidržuju komínek knih a dívám se na ty dva muže u pultu. První je malý obtloustlý chlapík s odbarvenými vlasy a nasprejovaným opálením. Kabát barvy velbloudí srsti má zmuchlaný a nechal za sebou špinavou stopu sněhu od dveří až k pokladně. Nemůžu

si pomoci a s obavou se dívám po Tommym, protože až tohle uvidí, asi se pomine. Naštěstí tu není.

Oranžový chlápek žmoulá v silných rtech mokrou špičku našťestí nezapáleného doutníku. Strýček Merv je aspoň o hlavu větší než on, ale koutkem oka pozoruju, že výraz jeho tváře je pořád stejný.

„Ramono,“ řekne Merv tiše, „tohle je pan Frank Venal. Zdá se, že mu to tady teď patří.“

„Máte recht,“ řekne Frank Venal se silným newjerseyským přízvukem. „Celý jsem to vyhrál včera večír v kartách. Mám na poker dokonale betonovej ksicht.“ Pohlédne mým směrem a tlustým jazykem si přesune doutník v puse do druhého koutku.

„Ramona?“ zeptá se a pohlédne do papírů, které svírá v dlani. „Vy jste Ramona Keeneová, byt 2B?“

Využiji té chvíle a odložím hromadu knih na prodejní pult. Když to udělám, Venalův společník nervózně přešlápne. Je tak v mém věku, vyšší, má snědou pleť a tmavé vlnité vlasy k ramenům. Někde jsem ho už viděla. Je opravdu atraktivní, takže za normálních podmínek bych si lámala hlavu s tím, odkud ho znám.

Ale v tuhle chvíli jsou podmínky opravdu nevšední.

Přesto se pokusím zachytit aspoň jeho pohled. Když se mi to konečně povede, rychle se podívá jinam. Jeho výraz neříká vůbec nic.

„Správně,“ odpovím konečně. „Já jsem Romy Keeneová.“ Pohlédnu dozadu za mladíka a se strýčkem si vyměníme pohled plný obav.

„No, takže, kotě, vod včerejší půlnoci mi to tu patří,“ řekne Venal sebevědomě. „Dneska už lidi moc nečtou, ne? Tak bych řek, že si to tu na sebe nemůže vydělat. Berte tohle naše setkání jako oficiální výpověď. Zaplaťte to, co chci, nebo sem za pětacyřicet dnů naběhne demoliční četa.“

Otočí se a vycení zuby na toho mladšího. „Já bych to tu viděl na garsonky, Dome. To prej bude velký terno.“

Zamává Mervovi před obličejem papírem, na kterém je nadpis „Dekret o vlastnictví nemovitosti“.

Merv ustoupí a Venal chytí svého mladšího společníka za paži.

„Tohle je můj – ehm – *synovec* Dominic,“ představí ho. „Bude tu každý měsíc vyzvedávat nájemné.“

„My máme trvalý příkaz v bance,“ namítne Merv, ale Venal mávne rukou a uchechtne se.

„Já to chci na ruku. Já radši osobní kontakt,“ řekne, zní to však jako *osový kontakt*.

Příplácne novou smlouvu na pult a vypochoduje ze dveří.

Ten vysoký mladík se za Venalem zděšeně dívá. Když se rozcinká zvonek u vchodových dveří, podívá se na nás. „Není to můj strýc,“ zašeptá a spěchá ze dveří.

Merv se sesune na stoličku za pultem. Je v šoku. Už tento úkon sám o sobě ukazuje, jak je rozrušený. Normálně se na stoličce za pokladnou lenivě rozvaluje.

V tu chvíli rozrazí přední dveře prodejny Tommy, zabalený do několika šál. Na holé hlavě má velikou chlupatou ušanku, v rukách tašky s logem nedalekého pekařství.

Merv mu vypráví, co se právě stalo, zatímco se jeho partner svléká z kabátu a ukládá pečivo z pytlíků pod skleněný pultík v čajovně. Tommy se z těch novinek rozpláče.

To ničemu nepomůže.

Usadím Tommyho na pohodlný gaučik v jejich malém bytečku vzadu za obchodem. Udělám mu šálek čaje, naservíruju talířek s čokoládovými řezy a pustím jeho nejoblíbenější telenovelu, abych ho přivedla na jiné myšlenky. Spěchám do knihkupectví a tam najdu Merva, který mezitím sehnal naši sousedku, soudkyni Rosu Ruizovou.

Paní Spravedlivé Rose – vážně, tak jí říkáme – je osmdesát šest let, je to penzionovaná soudkyně krajského soudu a naše věrná zákaznice. Chodí k nám každý týden pro *Timesy* a *Hola Latinos*. Vždycky si dá šálek čaje a něja-

ký dezert, na který ji Tommy naláká. Dneska má na sobě teplákovou soupravu zářivě purpurové barvy a korkové sandály, ze kterých jí vyčuhují tyrkysově nalakované nehty.

Písmena na nové nájemní smlouvě skoro nejsou k přečtení, ale jakmile jí podám lupu, Spravedlivá Rosa nám sděluje své závěry a my si děláme představu o tom, co pro nás ty špatné zprávy znamenají.

Nová smlouva říká, že Venal získal budovu do vlastnictví, a nevztahují se tak na něho předchozí závazky o regulovaném nájemném. Teď nám bude účtovat trojnásobek, což si knihkupectví nemůže dovolit. Dvě staré královny musí zaplatit prvního května – za necelých sedm týdnů –, anebo se připravit na vystěhování.

Zbytek dne trávím pobíháním mezi obchodem a bytem vzadu. Nosím čerstvý čaj a snažím se udržet Tommyho v klidu, protože se snadno rozbřečí a Merva to hrozně rozčiluje.

Tommy a Merv tenhle obchůdek na dolním Manhattanu spolu vedou už třicet let a pomýšlení na to, že to tu budou muset zavřít, nás všechny stresuje. Když nás paní Ruizová opustí, aby si dopřála svůj odpolední odpočinek, ti dva si spolu zalezou dozadu, tisknou se k sobě na nadučené pohovce a čtou si tu novou smlouvu pořád dokola. Doufají, že v ní najdou něco, co stará paní přehlédla. Když obchod kolem poledne utichne, nakouknu ke strýčkům do bytu, abych se poptala, jestli na něco nepřišli. Tommy spí, hlavu zakloněnou dozadu přes opěradlo gauče, pusu dokořán. Rhianna je stočená do klubíčka na jeho klíně. Merv pořád třímá v ruce ten papír, ale nedívá se na něj. Jen zírá do prázdna.

Když mě uvidí, pokusí se o úsměv.

„Přišli jste na něco?“ šeptám, abych nevzbudila Tommyho, který se opírá uzleným obličejem o gauč a malinko chrápe.

Merv zavrtí hlavou. „Víš přece, že Rosa je v tomhle fakt dobrá. A ani ona neví, jak z toho ven,“ hlesne.

Kleknu si mezi gauč a starý stolek vedle Merva. „Poslouchej,“ řeknu mu potichu. „Mám naspořeno dva tisíce sedm set dolarů na filmovou školu. Můžeme z toho zaplatit nájemné. Mělo by to stačit na měsíc nebo dva.“

Merv se tváří zděšeně, a já tedy raději už nic neříkám.

„Tak to tedy v žádném případě,“ zasyčí a pak se zarazí, protože Tommy se začne vrtět. Rhianna se na mě naštvane podívá a zlehka vyskočí nahoru na opěradlo.

„Staráte se o mě už od třinácti let,“ zašeptám a horko těžko přemáhám pláč. „Teď je řada na mně.“

Merv se ke mně natáhne a poplácá mě po koleni. „Na tvé peníze ani nesáhneme,“ zašeptá naléhavě. „Ale na něco přijdeme, slibuju.“

Zvonek u vchodu zacinká a já odcházím. Merv přikrývá Tommyho dekou s vyšitými tulipány.

Zákaznice si chce prohlédnout sbírku knížek Nory Robertové a najít něco, co od ní ještě nečetla. Nechám ji o samotě a zariskuji mega prohřeškem – vytáhnu si na placu mobil. Jedním okem sleduji dveře, aby mě Merv nenachytil.

Rychle natukám textovku a pošlu ji jedině osobě, se kterou si o téhle situaci mohu promluvit.

Jerz – můžeš?

Teď ne. Brnkneš večer?

Můžeš se stavit? Průšvih

Sakra. Hoří to?

NE. V poho. Počká do večera

Zavolám po 8

OK! Tak pa.

Zasunu mobil do šuplíku pod pokladnou zrovna ve chvíli, kdy vejde Merv. To bylo o fous. Promluvit si s kamarádkou vždycky pomůže. Jersey bude vědět, co dělat.

Zbytek dne dohledávám zákazníkům knihy, prodám pár šálků čaje a neubráním se starostem. Merv sice neřekl ani slovo, ale já vím, že mé gesto je skoro zbytečné a nic nevyřeší. Moje úspory nám koupí maximálně měsíc.

Obchod se najednou ponoří do oparu zkázy. Je tu tak mizerně, že když sem těsně před zavíračkou přijde Jonah Dross, podlehnu jeho přemlouvání a skutečně s ním odejdu.

kapitola druhá

FOTO: Čínský porcelán

IG: Romy_K [NYC, 14. března]
#Casnacaj #Nevitananabidka

5 ♥

Takže. Jonah Dross. Každá žena nějakého takového Jonaha Drosse zná. Je asi docela milý. Vysoký a hubený – velké nohy a špičaté lokty. Tenhle je manažer call centra v jedné z budov přes ulici. Pracuje v noci, stavuje se tu každý den cestou do práce pro čaj.

Nikdy ne pro knihu, protože Jonah Dross nemá na knihy čas. Je to přece pracující člověk.

Což, upřímně, mluví za vše.

Vím, že bydlí se svou matkou v bytě s výhledem na ranvej v Newarku, ale raději to před ním nezmiňuji.

Jeho běžná návštěva u nás vypadá asi takhle:

Zvonek zazvoní a callcentrový Jonah vklouzne s rukama v kapsách do obchodu. Kolem něj se vznáší opar levného spreje Axe nebo nějakého jeho bratrance za pár drobných.

„Brý ráno!“ volá přehnaně vesele, ať je v obchodě kdokoliv. Nikdy není ráno.

Pokud se ho někdo ze zákazníků opovází poopravit, popláčá ho po rameni a řekne: „Pro vás možná ne, ale pro mě ano!“ Když v obchodě žádný nebohý zákazník není,

Jonah pokývá hlavou na Merva, Merv zase na Jonaha a zamumlá: „Jonahu.“ Pak se vrátí k tomu, co právě dělal.

Já se pokouším skrýt za pult. Jonah projde kolem vystavených románů, všimne si mě – obzvlášť pokud nejsem dost rychlá – a míří rovnou ke mně. Plácne rukou o pult.

„Jako obvykle, děvče!“ řekne.

Každý den totéž.

První rok jsem dennodenně odpovídala: „Prosím, neříkej mi děvče, Jonahu.“

Bylo to k ničemu. Jonah má milion výmluv: „Jen si dělám srandu“, „To já jen tak“, „No tak, Romy, ty nerozumíš srandě?“

A ještě ke všemu – Jonah je osahávač. Samozřejmě to není nic vážného. Nikdy mě neobtěžoval ani se o mě nijak pochybně neotřel. Jen se chce dotýkat mé paže, když se mnou mluví. Poplácává mě po hřbetu ruky, když platí za čaj. Stiskne mi rameno, když se mu v práci něco podařilo. Už si ani nepamatuju, kolikrát se mě pokusil obejmout. Vždycky má tak velkou radost, že náš obchod je otevřený i ve státní svátek, že mi musí „poděkovat pořádně“.

Pokusila jsem se ho ignorovat, odcházela jsem dozadu, hned jak strčil nohu do dveří, dokonce jsem mu trpělivě vysvětlovala, proč mi jeho chování vadí. Nic nefunguje. Po nějaké době jsem to vzdala. Posledních šest měsíců mu vařím čaj a bez jediného slova si od něj беру peníze. Snažím se ze všech sil minimalizovat náš kontakt.

Jediné, čeho jsem dosáhla, je, že se teď Jonah ptá: „Ulítly ti včely?“ Jeho repertoár se rozšířil o další frázi.

Před dvěma měsíci někdo udal Jonahovu firmu na imigračním. Se sevřeným žaludkem jsem sledovala cizineckou policii v akci naproti přes ulici. Když bylo po všem, půlka Jonahova týmu byla pryč. Jonah si zoufal. Tři z deportovaných zaměstnanců pracovali v call centru déle než on.

Jonah se postavil za půl tuctu zaměstnanců, kteří tu byli legálně, ale měli jen nějaké nedostatky v papírech.